

A scenic coastal view with a wooden deck, a gazebo, a lighthouse, and colorful flowers. The scene is set against a soft, pastel sky. In the foreground, a wooden deck leads to a gazebo with a blue roof and a small tower. To the right, a red lighthouse stands on a small island in the turquoise water. The deck is adorned with vibrant pink and yellow flowers. The overall atmosphere is peaceful and picturesque.

# VANG ME OP

Courtney Walsh

roman

Eerder verschenen van Courtney Walsh:

*Als je me nu zou zien*

Harbor Pointe-serie

*Kijk omhoog*

*Pak mijn hand*

# 1

Carly Collins had een bloedhekel aan te laat komen. Ze had zorgvuldig berekend hoelang ze nodig zou hebben om in de auto van haar huis naar de binnenstad van Harbor Pointe te komen – acht en een halve minuut. Maar ze had er niet mee gerekend op de oprit staande te worden gehouden door Frieda Jenkins, die haar hond uitliet – een corgi genaamd Elmer. Elke dag op hetzelfde moment.

Frieda was lief en eenzaam, maar een kletskaus.

Na een lange, gedetailleerde beschrijving van haar artroseklachten, zei Frieda: ‘Als je hulp nodig hebt voor de tuin, wil mijn neef Barry wel helpen. Het moet lastig zijn om als alleenstaande moeder alles bij te houden.’ Ze wierp een afkeurende blik op Carly’s overwoekerde voortuin.

‘Nee, mevrouw,’ zei Carly met een glimlach, ‘mijn zoon en ik tuinieren graag.’

Nou, graag was misschien een beetje overdreven.

Frieda trok een te dunne wenkbrauw op en plukte even aan Elmers riem. ‘Dan kan ik je maar beter je gang laten gaan.’ Ze kuierde weg met Elmer aan haar zijde, Carly achterlatend met een gevoel alsof ze een Harbor Pointe-paria was. Zij, de alleenstaande moeder met de gênant overwoekerde tuin en geen serieuze plannen op dat gebied om er iets aan te doen.

Wie had daar nou tijd voor?

Terwijl ze naar de binnenstad reed, wierp ze een blik op het klokje op haar dashboard, zich er terdege van bewust dat het nu toch echt wat krap werd.

Soms werd het leven je gewoon te veel.

Het verkeer vandaag was vanwege Memorial Day erg druk, zoals

te verwachten was. Ze had de perfecte parkeerplek in gedachten, maar toen ze Mulberry Street naderde, bleek de weg afgesloten.

*Ik had moeten gaan lopen.*

Haar mobiel zoemde.

*Je mist hem nog! Schiet nou op!*

Het berichtje van haar zus Quinn zette haar zenuwen in paniekstand. Carly's zoon Jaden reed mee op een praalwagen in de grote optocht, en Carly wilde dat natuurlijk niet missen. Hoewel het Jaden, als zestienjarige, waarschijnlijk niets kon schelen of zijn moeder er nou wel was of niet, maar dat was het hem nou juist. Hij was zestien – en Carly beseftte heel goed dat hij niet meer zo heel lang thuis zou wonen. Ze was al in de 'geniet er maar van'-modus, met dank aan de verpleegkundigen op haar werk.

Haar unitmanager, Dara Dempsey, klaagde graag luidkeels over het feit dat haar jongste in de herfst zou gaan studeren, zodat zij een 'eenzaam kattenvrouwtje zonder sociale contacten' zou worden. Steevast gevolgd door: 'De tijd raast, Carly. Pak zo veel momenten met je zoon als je kunt, want hij groeit razendsnel, verlaat je en wat ben jij dan nog?'

Nou, als ze eerlijk was – ze zei het niet hardop – hoopte ze dan Dara's opvolger te zijn. De vrouw had donderdag aangekondigd dat ze een baan had aangenomen bij een thuiszorgorganisatie, die haar meer gelegenheid bood haar eigen tijd in te delen, wat handiger was als ze haar jongste op de universiteit wilde bezoeken.

Carly had zich onmiddellijk gemeld als kandidaat voor de functie van unitmanager van de kinderafdeling van Harbor Pointe Hospital.

Ze dacht dat ze een goede kans zou maken om die baan te krijgen.

Carly had de afgelopen zestien jaar van haar leven doorgebracht als Jadens moeder, geregeerd door zijn agenda, zijn schoolactiviteiten en zijn bezigheden. Ze wilde zichzelf niet helemaal verliezen zodra hij ergens ging studeren, of – wat waarschijnlijker was – voor een groot skitoernooi zou gaan trainen. Deze promotie zou precies de uitdaging zijn die ze nodig had om een leven voor

zichzelf op te bouwen, nu Jaden ouder werd.

Misschien leidde dat haar ook wel af van het feit dat haar zoon ouder werd, of ze dat nou leuk vond of niet.

Ze schudde die gedachten van zich af terwijl ze haar auto ergens op het gras parkeerde, een plek die absoluut niet als parkeerplaats was bedoeld.

*Nood breekt wet.*

Als ze een bon kreeg, speelde ze die wel door naar haar vader. Een van de voordelen als je de dochter van de sheriff was.

Ze sloot haar auto af en haastte zich de drukke stad in. Memorial Day was de grootse start van de zomer, het weekend waarin seizoenbewoners terugkeerden, inclusief hun extra centjes voor de gemeenschap en extra gasten voor de lokale middenstad. Voor Carly betekende dit extra bezetting van de ziekenhuisbedden. Hoeveel toeristen behandelden ze elke zomer? Hoewel de extra inkomsten natuurlijk voor iedereen goed waren, kon Carly toch niet wensen dat iemand ziek werd of gewond raakte.

Ze baande zich een weg door de menigte als een vis die tegen de stroom in zwemt en vond eindelijk haar familie voor de winkel van haar zus. Ze hadden zich geïnstalleerd voor bloemisterij Forget-Me-Not. Naast Quinn zag ze een lege klapstoel staan.

*O gelukkig, ze hebben een plekje voor me vrijgehouden.*

Haar zus, gehuld in een rood-wit-blauwe uitdossing met een enorme strik boven op haar hoofd, ontdekte haar in de mensenmassa en begon te zwaaien. 'Ik dacht dat je nooit zou komen. Ze zijn al begonnen!'

Carly omarmde Beverly en haar vader, zwaaide naar Judge en Calvin en liet uiteindelijk haar handtas naast de lege stoel vallen en plofte neer, haar hart nog bonkend van het haasten.

'Goed je te zien, liefje.' Beverly kneep even in haar schouder.

Carly beantwoordde het gebaar met een kneepje in haar hand. Ineens besepte ze dat dit ogenschijnlijk vreemde viertal – Beverly, Judge, Calvin en haar vader – vast onderdeel was geworden van haar leven en dat van Quinn. Heel even voelde ze een steek van jaloezie.

Haar vader had een groep vrienden – vrienden voor het leven, het soort vrienden waarvan zij alleen maar kon dromen. Ja, zij en Quinn hadden ook geprofiteerd van die relaties. Calvin had haar met bijlessen door biologie weten te loodsen. Judge toverde af en toe een parkeerbon weg. Beverly had van hen gehouden sinds hun moeder was weggelopen toen Carly dertien was – en had veel op zich genomen. Maar toch, hoezeer Carly ook van hen hield, ze konden niet al die lege plekken in haar hart vullen.

Wat een bizarre gedachte. Ze schoof hem snel terzijde. Ze was niet leeg. Ze had Jaden. Ze had haar carrière. Ze had een overwoekerde tuin en een nieuwsgierige buurvrouw.

Maar hoe zelfstandig Carly ook was, op sommige dagen moest ze toegeven dat het best leuk zou zijn om niet voor *alles* verantwoordelijk te zijn.

‘Heb ik ze gemist?’ Ze schoof haar bruine haar naar achteren en vroeg zich af of ze er net zo verwaaid uitzag als ze zich voelde. Luchtvochtigheid was nog nooit de beste vriend geweest van vrouwen met krullend haar.

Quinn schudde haar hoofd. ‘Nee, ze zijn nog niet langsgesproken.’

Jaden had meer uren gewerkt dan Carly zich had kunnen voorstellen bij een zestienjarige. Bovendien had Grady Benson, Quinns vriend, diens broer Benji geholpen met hun praalwagen voor de optocht. Ze wilden daarmee reclame maken voor hun gloednieuwe indoor-skicentrum. Jaden begon bijna het gezicht van hun nieuwe zaak te worden. Hoewel Carly het een beetje mal vond dat een winnaar van olympisch goud een skicentrum opende in het grotendeels vlakke Michigan, kon ze er ook geen nee tegen zeggen.

Carly had de neiging om altijd op elke weg de grootste beren te zien. Wat dat betreft probeerde ze haar leven te beteren.

Haar zus was gelukkig. Grady was gelukkig. Benji leek gelukkig. En Jaden was absoluut gelukkig. Ze zou zich meer moeten richten op al het plezier dat dat centrum al in het leven van haar zoon had gebracht. Grady had hem betrokken bij de planning,

bij de renovatie, bij zijn droom – dat skicentrum was inmiddels deel geworden van haar zoon. Het gaf hem een doel en het hield hem van de straat. Ze wist dat veel van zijn leeftijdsgenoten in de problemen raakten omdat ze zich verveelden. Vandaag de dag verveelde haar zoon zich nooit.

Maar toch, het zou leuk zijn om hem af en toe eens thuis tegen te komen.

‘Als ik eerlijk ben,’ verzuchtte ze, ‘zal ik blij zijn als dat trainingscentrum eindelijk open is en draait. Jaden heeft het al maandenlang over niets anders meer.’

Quinn glimlachte, maar hield haar blik strak gericht op de middelbareschoolfanfare die nu voor hun neus door de straat marcheerde en *Louie Louie* speelde. ‘Grady ook.’

‘Ik denk nog steeds dat een trainingscentrum in Colorado of Utah toch wat meer voor de hand zou liggen,’ zei Carly.

*Nou, dat ging vooralsnog geweldig, met die beren en zo.*

Quinn leek niet onder de indruk. ‘Maar op dat soort plekken staan al trainingscentra. Hoe moet het dan met kinderen als Jaden, die dol zijn op skiën, maar nergens naartoe kunnen om het te leren?’

Daar kon ze niets tegen inbrengen. Als het aan Jaden lag, zou hij deze winter zowel met zijn eigen skiclub als met het schoolteam aan wedstrijden meedoen, alleen maar om door te groeien naar grotere competities.

Carly wilde natuurlijk dat hij zich op school richtte. Het was al maanden een bron van conflict in huis.

Grady Benson was een geschenk en een ramp ineen. Hij had zich zo vol overgave ingezet om Jaden te helpen, dat Carly voortdurend het gevoel had dat ze nu bij hem in het krijt stond. Zijn aandacht had haar opgescheept met een zoon die maar één doel voor ogen had: skiën.

Misschien moest ze maar gewoon blij zijn dat hij iets had gevonden waar hij zo dol op was, maar hoeveel kans was er nou serieus dat Jaden de volgende Grady Benson zou blijken te zijn? Was een dergelijk talent niet uiterst zeldzaam? Want, toegegeven,

niet iedereen die van skiën houdt, kan er ook van dromen op dat niveau mee te draaien.

‘Grady zegt dat Jaden echt belachelijk goed is, Car,’ zei Quinn alsof ze de gedachten van haar zus kon lezen. ‘En hij is er niet de man naar om je dingen op de mouw te spelden.’

‘Echt?’

Quinn knikte. ‘Hij denkt dat je zoon heel goed gaat presteren, als je hem dit jaar laat meedoen. En volgens mij bedoelt hij niet alleen maar op lokaal niveau.’

Carly kreunde. ‘Zullen we het over iets anders hebben?’

Quinn schoof een haarlok achter haar oor en draaide haar hoofd, ze rekte haar nek om de straat af te kunnen kijken. ‘Volgens mij zie ik de wagen al!’

‘Heb jij nog geholpen bij het versieren?’ vroeg Carly.

Quinn wierp haar een dodelijke blik toe. ‘Ik heb me laten vertellen dat bloemen niet passen bij het *design*.’

‘Waarom zit jij eigenlijk niet op dat ding? Of ten minste in de auto die dat ding trekt?’

Quinn haalde haar schouders op. ‘Ik kijk graag. Bovendien, naast wie zou jij dan moeten zitten als ik op de praalwagen reed?’

Carly wierp een blik over haar schouder naar de plek waar haar vader en zijn vriendengroep stonden te kletsen en lachen en besepte op dat moment hoe sneu ze was. Haar vader had een drukker sociaal leven dan zij.

‘Ik had me heus wel gered, hoor,’ zei ze zachtjes.

Toen de praalwagen dichterbij kwam, snapte Carly waarom het zo veel tijd had gekost om het ding te construeren. Ze hadden op het laadvlak van een vrachtwagen een enorme besneeuwde helling nagebouwd. Jaden stond helemaal bovenaan in zijn skikleren en poseerde alsof hij elk moment omlaag kon suizen. De wagen was rondom versierd met vlaggen en voorzien van een reeks verkeersborden met daarop het adres van het indoorcentrum dat Grady en Benji binnenkort zouden openen.

Aan de zijkant hing een bord met daarop *We brengen de helling naar je toe!* en helemaal boven, achter Jaden, hing nog een ander



bord: *Harbor Pointes Indoor Ski Training Center*.

‘Zou daar niet Grady moeten staan?’ vroeg Carly terwijl de optocht vooruit kroop. ‘Hij lijkt me juist de aangewezen persoon om mensen te trekken.’

Quinn kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Ik zie hem helemaal niet.’

De muziek viel stil en de optocht kwam voor hun neus tot stilstand.

‘Wat is er aan de hand?’ Carly keek omhoog naar Jaden, die daar stokstijf stond, het perfecte model voor Grady’s nieuwe onderneming. Hoewel het gek was dat de optocht tot stilstand was gekomen, voelde ze op dat moment vooral dankbaarheid dat God haar zo’n goede zoon had gegeven. Sinds hij opgroeide zonder zijn vader in de buurt, had ze zich altijd zorgen gemaakt dat er hiaten waren ontstaan bij de dingen die een vader hoort te doen.

Ze wist dat het nog vroeg was en dat haar zoon pas zestien was, maar vooralsnog leek hij goed aangepast, aardig en attent. Ze dankte God dat Hij haar gebeden had verhoord voor een zoon met dergelijke kwaliteiten.

‘Quinn Collins.’ De naam galmde door de luidsprekers op de praalwagen, en Carly’s zus ging rechtop zitten.

‘Wat in vredesna—’

Even later verscheen Grady op de praalwagen. Er werd veel over de vriend van haar zus beweerd, maar één ding kon niemand ontkennen: hij was knap. Met zijn atletische bouw en precies de juiste hoeveelheid gezichtsbehang, ogen met kleine rimpeltjes bij de ooghoeken als hij zijn *killer* glimlach produceerde, had die man in elk geval uiterlijk veel te bieden.

Maar het was niet alleen uiterlijk. Quinn was anders, sinds zij en Grady samen waren. Ze waagde zich aan nieuwe dingen. Ze glimlachte meer. Ze was uit haar schulp gekropen.

Grady Benson, roekeloos skiër, was daadwerkelijk goed geweest voor de wat gereserveerde eigenaresse van een bloemenzaak in dit kleine stadje. Wie had dat kunnen denken?

‘Ik ben niet zo van publiekelijk vertoon van aanhankelijkheid.’

Hij sprak in de microfoon, zijn stem galmde door de straat. De menigte was stilgevallen. De optocht was stilgevallen. Iedereen die binnen gehooraafstand stond, keek nu naar de winnaar van olympisch goud die nog maar een jaar geleden hun stadje was binnengedrongen – en dat alleen nog maar omdat zijn taakstraf dat van hem eiste.

‘Maar ik heb besloten daarop voor één keer een uitzondering te maken, want als je voelt wat ik voor jou voel, dan kun je niet anders dan ervoor zorgen dat de hele wereld dat weet.’

Quinn sloeg haar handen voor haar gezicht en Carly wierp een snelle blik op haar zoon. Hij was uit zijn rol gevallen door zich om te draaien en te kijken hoe de man die een klein jaar geleden hun leven binnen was gekomen, van de praalwagen sprong. Terwijl hij op haar zus af liep, wendde hij zijn blik geen seconde af en Carly vroeg zich af of iemand ooit nog zo naar haar zou kijken. Oprecht geluk, vermengd met een heel klein beetje jaloezie, borrelde in haar op.

Quinn had gevonden wat de meeste mensen nooit vinden: een man die zijn beloften nakomt. Een man die nu voor haar op één knie ging, met veel toeschouwers om zich heen die hij niet eens leek op te merken. Je kon horen hoe het gemompel zich door de menigte verspreidde terwijl mensen hun nekken rekten om te zien wat er gaande was.

‘Ik wil dat je de rest van je leven met mij doorbrengt,’ zei Grady. Hij keek heel even Carly aan. ‘Kun je dit voor me vasthouden?’ Hij overhandigde haar de microfoon en haalde uit zijn achterzak een klein, blauwfluwelen doosje tevoorschijn.

De mensen werden nog stiller, in de hoop dat ze ook zonder de hulp van de microfoon konden horen wat er werd gezegd.

‘Laten we trouwen.’ Grady opende het doosje en legde het op Quinns been.

Die staarde een paar lange seconden naar de ring – seconden die eindeloos leken te duren, zelfs voor Carly – en knikte toen.

‘Ja?’ Grady’s gezicht lichtte op.

‘Ik dacht dat je het nooit zou vragen.’ Quinn kwam overeind

en sloeg haar armen om zijn nek, waarna hij haar optilde en rond-draaide. Het gelukkige moment eindigde, zoals het hoort, met een zoen die net iets te intens was voor een publiek.

Carly's vader, Gus, ging staan. 'Oké, oké, genoeg is genoeg. Julie houden de feestelijkheden op.' Maar op zijn gezicht stond een brede glimlach.

Een glimlach speciaal voor zijn jongste dochter.

Quinn maakte zich los, maar haar blik was nog steeds strak op haar verloofde gericht. 'Ik hou van je.'

Hij kuste haar nog eens en draaide zich om om terug te lopen naar de praalwagen. Maar op het moment waarop hij dat deed, hapte de menigte naar adem en riep iemand achter Carly: 'Is die jongen in orde?'

Carly volgde de vingers die naar de praalwagen wezen en verwachtte daar Jaden bovenop te zien. Maar in plaats daarvan was er een lege plek waar zojuist haar gekostumeerde zoon nog had gestaan.

'Waar is Jaden?' Haar hart begon te bonken. 'Jaden?'

'Net was hij er nog,' zei Quinn. 'Grady, waar is Jaden?'

'We hebben hier een dokter nodig!' riep iemand aan de andere kant van de praalwagen. 'Dat joch is helemaal van boven naar beneden gevallen.'

De wereld leek in slow motion verder te draaien terwijl de angst zich als een bankschroef om Carly's hart klemde. Ze schoot de straat in en volgde Grady naar de andere kant van de praalwagen, waar haar zoon roerloos op de grond lag.

'Wat is er gebeurd?'

Grady zat naast hem op de grond. Hij keek naar Carly op en schudde zijn hoofd. 'Ik weet het niet.' Hij riep naar de omstanders: 'Laat iemand het alarmnummer bellen!'

Carly knielde aan de andere kant naast haar zoon. Grady had zijn skibril al afgenomen. Ze tikte met haar hand tegen zijn rode wangen, schudde hem zachtjes en wachtte tot hij zijn ogen open zou doen, zou zeggen dat dit allemaal een grote grap was waar ze later hartelijk om zouden lachen.

Maar dat gebeurde niet. Hij lag daar maar, roerloos, reageerde niet, en de menigte kwam almaar dichterbij terwijl in de verte de sirenes van de ambulance gilden.

En het enige wat ze kon denken, was *God, behoed alstublieft mijn kind.*

## 2

De zon weerkaatste op Lake Michigan terwijl Josh Dixon vanaf de 32<sup>e</sup> verdieping van de wolkenkrabber uitkeek over het water. Wie had ooit kunnen denken dat hij hier zou belanden? Hij in elk geval niet.

Ooit had het onwaarschijnlijk geleken dat hij ergens goed in zou zijn, maar softwareontwikkeling? Op de een of andere manier paste het niet bij hem en dat wist hij ook.

Thuis zou niemand ooit hebben geloofd dat zijn kleine hobby, het ontwikkelen van mobiele videogames, tot zo'n succes kon leiden. Zijn eigen zaak runnen, waarin hij apps voor andere bedrijven ontwikkelde, was nooit een doel geweest of een droom, en toch stond hij hier nu.

Hij was zijn eigen hardwerkendste medewerker, en hij zag dat op korte termijn niet veranderen. Het maakte niet uit dat een van hun apps razend succesvol was – dat soort populariteit was immers maar van tijdelijke aard.

Daarom werkte hij aan iets nieuws. Altijd weer aan iets nieuws.

Maar het was toch wel een goed idee om af en toe te genieten van de succeservaring. En ja, zijn kantoor had een fenomenaal uitzicht op het meer.

Gek, hoe precies datzelfde wateroppervlak er thuis zo anders uitzag en zo anders voelde. In Chicago had het meer een zilveren, glad, glanzend uiterlijk, het perfecte decor voor alles wat de stad beloofde.

Thuis stond Lake Michigan vooral voor rust en stilte, één grote verademing.

Niet dat hij Harbor Pointe nou echt thuis zou willen noemen, daarvoor was hij al veel te lang weg.

Hij verkreukelde een leeg vel papier en gooide het in de prullenbak.

Rebecca verscheen in de deuropening. ‘Nou, dat is productief.’

‘Wat doe jij hier?’ vroeg hij zijn assistent-partner. ‘Het is zaterdag.’

‘Als jij geen vrij neemt, neem ik ook geen vrij,’ zei ze. ‘Hoevel ik niet helemaal weet wat ik met mezelf aan moet. Met de feestdagen en zo.’

‘Je zou naar huis moeten gaan.’ Hij liep weg bij het raam en ging achter zijn bureau zitten. ‘Of beter nog, ga lekker een paar dagen de stad uit. We kunnen ons nu best wat vrije tijd veroorloven.’

Hij had Rebecca binnengehaald nadat zijn eerste soloproject enigszins succesvol was geweest, maar geen van beiden had kunnen voorspellen wat het tweede zou doen. De gratis videogame met in-appaankopen en strategisch geplaatste advertenties had zich als een bosbrand onder middelbare scholieren en studenten verspreid. Dat had van Josh Dixon – ooit kampioen mislukkingen – kampioen geld verdienen gemaakt.

Onmiddellijk hadden zich talloze andere bedrijven gemeld. Het leek wel of iedereen wilde dat hij en zijn team apps voor hen ontwikkelden. Ook al bestond dat team tot heel recent enkel uit hemzelf en Rebecca.

Door een paar mensen aan te nemen kregen Josh en Rebecca de speelruimte die ze beiden nodig hadden. Maar nog steeds zaten ze tot over hun oren in het werk.

Hij mocht niet klagen. Tien keer liever dit dan een lege dag in zijn agenda.

‘Neem jij dan ook wat tijd vrij?’ vroeg Rebecca.

Hij leunde achterover in zijn stoel. ‘Misschien?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik kan het vraagteken in je stem horen, wat betekent dat je dat absoluut niet gaat doen en ik dus ook niet. Ik wil niet dat je weer iets geweldigs verzint terwijl ik er niet bij ben.’

‘Echt, Becks,’ verzuchtte hij, ‘ga naar huis. Ik ga vandaag niet veel doen. Ik kwam eigenlijk alleen maar om een paar dingen te

halen.' *En ik hield het in dat appartement geen seconde meer uit.*

Haar wenkbrauwen schoven in een soort V-vorm naar elkaar toe. 'Weet je het zeker?'

'Heb ik ooit tegen je gelogen?'

'Niet dat ik weet.' Haar ogen glommen.

'Zoek je vriend op en breng de dag eens met hem door,' zei Josh.

Rebecca grijnsde. 'Hij heeft inderdaad gevraagd of ik met zijn familie mee wil naar hun huisje ergens in het noorden. Waarschijnlijk zo'n klein stadje als dat waar jij vandaan komt.'

Opeens werd hij overvallen door pijnlijke herinneringen. 'Waarschijnlijk,' mompelde hij.

'En met wie breng jij dit weekend door?' vroeg ze.

Zijn brein wist geen geloofwaardige opties te produceren en dus keek hij haar alleen maar aan en zei: 'Kun je nou ophouden je druk te maken om mij? Je hebt vrij verdiend, dus snel weg hier, of ik moet je nog ontslaan.'

Ze trok een wenkbrauw op. 'Ja ja – je bent reddeloos verloren zonder mij.'

Hij antwoordde met een opgetrokken wenkbrauw en een brede grijns. Ze had gelijk en dat wisten ze allebei, maar dat ging hij niet hardop toegeven. Rebecca deed alle dingen waar hij een bloedhekel aan had, zoals gezellig doen met investeerders, kletsen met klanten, bijhouden van de marketing en eigenlijk alles wat niet direct te maken had met programmeren of dingen creëren.

Daarbij kwam dat ze briljant was, iets wat hij heus niet zomaar voor lief nam.

'Oké,' zei ze. 'Je hebt me overtuigd. Maar je moet me beloven dat je belt zodra je iets nodig hebt.'

'Ik bel je niet, wat er ook gebeurt,' zei hij. Rebecca had tijdens de lancering van hun laatste app onvermoeibaar gewerkt – zij was degene geweest die als eerste de waarde zag in dat kleine nevenprojectje. Ze had met testpanels om tafel gezeten, had hun feedback verwerkt, had zijn kleine ideetje voor een videogame opgepakt en uitgewerkt tot wat het nu was – een sensatie.

De game was dan misschien zijn idee geweest, en het artwork

ook, maar het voltooide product was van hen samen. En hij had haar rijkelijk beloond voor haar loyaliteit en haar inzicht. Ze was nu zoveel meer dan een assistent.

Hij had haar uit een programmeerklas geplukt die hij les gaf op de lokale universiteit, omdat hij onmiddellijk door had gehad dat Rebecca's brein niet zo werkte als dat van ieder ander. Ze had niet alleen door hoe ze moest programmeren, ze had ook goed zicht op marketing en ze kon ontzettend goed met mensen omgaan – iets wat nou niet echt een van zijn beste eigenschappen was.

Ze waren een goed team. Het maakte niet uit dat ze tien jaar jonger was dan hij. Hij waardeerde haar inbreng. Maar ze had echt even vrij nodig, anders kreeg ze nog een burn-out.

'Josh,' zei ze.

'Luister, Becks, het laatste wat ik wil, is dat je eindigt zoals ik –'

'Je bedoelt briljant en schatrijk?' grapte ze.

'Ik bedoel een workaholic zonder enig privéleven.' Hij kwam overeind, pakte haar bij beide armen, draaide haar om en gaf haar een zetje in de richting van de deur.

'Misschien zouden we daar eens iets aan moeten doen,' zei ze. 'Ik zou je kunnen koppelen aan een van de vriendinnen van mijn oudere zus. Ze zijn wat te gretig, hoor, maar vinden mannen gretige vrouwen niet juist leuk?'

Josh rolde met zijn ogen. 'Ik zou het niet weten.'

'O ja, omdat je nooit met iemand uitgaat. Met niemand uit eten gaat. Geen vrienden hebt.' Ze keek hem aan. 'Als ik eerlijk ben, maak ik me soms best zorgen om je.'

'Ik ben briljant en schatrijk,' zei hij, 'ik red me heus wel.'

Maar het klonk niet echt overtuigend, wat vaak het geval is met leugens.

Ze keek hem enkel aan en Josh wenste op dat moment dat ze niet zoveel oog voor mensen had. Hij had zijn uiterste best gedaan om zijn privéleven ook privé te houden, maar op de een of andere manier had ze dat soort dingen altijd door.

Toch probeerde hij een zekere afstand tussen hen te bewaren – het deel van zichzelf dat hij voor iedereen afschermd. Hij had



geen enkele haast nieuwe vriendschappen te sluiten of diepgaande relaties op te bouwen. Hij was er al eens in geslaagd de relaties die hij had finaal te verknallen, dat was wel genoeg.

‘Ga nou,’ drong hij aan.

‘Goed dan. Maar ik bel je morgen om te controleren of je echt niet aan het werk bent.’

Hij duwde haar nu min of meer zijn kantoor uit en sloot de deur achter haar, hoewel dat bij een glazen deur niet echt veel impact had.

Hij keek toe hoe ze haar spullen in haar tas stopte, het kantoor verliet en de gang in liep, hem alleen achterlatend met zijn dure nieuwe bureau en zijn uitzicht op het meer.

Het mobieltje op zijn bureau begon te zoemen, het ding trilde bijna van het glazen blad en verstoorde de stilte. Hij keek omlaag en zag Carly’s naam op het schermje verschijnen.

Zijn ex belde hem – helaas – maar om één reden: Jaden.

Zijn gedachten schoten gelijk alle kanten op. Met de lancering van de app en de komst van een behoorlijk aantal nieuwe klanten had hij het enorm druk gehad, maar elke belofte die hij Jaden deed, sloeg hij op in zijn telefoon, inclusief *alerts* zodat hij niks over het hoofd kon zien. Hij was toch niks vergeten? Hij had steeds zo goed opgelet.

Hij moest wel – hij had veel te bewijzen.

‘Carly, hoi,’ zei hij terwijl hij opnam. ‘Alles in orde?’

Aan de andere kant van de lijn kon hij mensen horen praten. ‘Car?’

‘Hé,’ zei ze.

‘Hé.’

Zijn hart maakte een sprongetje. Waarom belde ze? Het was lang geleden dat ze echt een gesprek hadden gevoerd. Had hij niet steeds gehoopt dat ze hem op een dag gewoon zou bellen om te kletsen? Zelfs na al die jaren lukte het hem nog steeds niet helemaal om haar te vergeten...

‘Josh, het is Jaden,’ onderbrak ze zijn gedachtestroom.

‘Wat is er met hem?’

Opeens voelde hij zijn hart zakken, zijn hoofd tolde van de gedachten aan alles wat er mis zou kunnen zijn – dingen die anders alleen in je nachtmerrie voorkomen. Alleen waren nachtmerries in de regel fictie – en waren de zijne gevuld met werkelijke herinneringen.

De krijgende baby. De hoge koorts. De dag waarop hij zich realiseerde dat hij meer op zijn vader leek dan hem lief was.

Haar stem haalde hem terug naar de werkelijkheid.

‘We zijn op de spoedeisende hulp; hij is tijdens de optocht voor Memorial Day gevallen.’

‘Is hij in orde? Wat is er gebeurd?’

‘Ze zijn allerlei onderzoeken aan het doen. Het is nog niet duidelijk.’

Hij zweeg, wist niet helemaal wat hij moest zeggen. Hij voelde zich in dit soort situaties altijd zo hulpeloos. Hij wist niet hoe hij het moest oplossen. Welke woorden konden deze situatie laten verdwijnen?

Carly was altijd het type geweest dat alles onder controle had. Maar hij was wel Jaden's vader – hij wilde er voor hun zoon zijn, of ze hem nu wilde of niet.

‘Is het ernstig?’ vroeg hij uiteindelijk.

Ze zweeg. Hij kon haar bijna voor zich zien, bijtend op de binnenkant van haar onderlip, haar bruine haar in een rommelige knot boven op haar hoofd gebonden. Hij had al een hele tijd niet direct met haar gepraat, hoewel hij het afgelopen jaar zijn band met Jaden had hernieuwd. Ze liet de afspraken daarover grotendeels aan hun zoon over, wat vermoedelijk ook maar beter was. Maar soms snakte hij naar een reden om met haar te praten.

Maar niet deze. Dit was niet het soort reden waarop hij had gehoopt.

‘Zou kunnen,’ zei ze uiteindelijk. ‘Het kan ernstig zijn. Het kan ook niets zijn. Het kan zijn dat hij uitgedroogd was of misschien oververhit. Maar ze zeiden dat er ook iets mis zou kunnen zijn met zijn bloedwaarden of zo. Ze weten het niet zeker.’

‘Ik kom er aan,’ zei Josh.

‘Nee, Josh, dat hoeft niet,’ zei ze. ‘Het is niet nodig. Misschien is het wel niets.’

‘Maar misschien is het ook wel iets,’ wierp hij tegen. ‘En ik wil dat risico niet nemen.’

Carly zuchtte.

‘Je kunt toch niet serieus denken dat ik hier blijf zitten terwijl mijn kind op de spoedeisende hulp is.’

Hij kon bijna zien dat ze op haar tong beet. Hij wist wat ze dacht. Hoeveel had hij de afgelopen jaren niet gemist? Er waren heel wat kansen geweest en dat beseftte hij maar al te goed, maar ruim een jaar geleden had hij Jaden een belofte gedaan. Hij wist dat dat laat was geweest, maar dit keer zou hij zijn belofte nakomen.

Carly had hem toen niet geloofd en ze geloofde hem nu ook niet.

*Ik zal bewijzen dat ik ben veranderd.*

‘Kun je me ondertussen af en toe een berichtje sturen hoe het ermee staat?’ vroeg hij, haar stilte negerend. ‘Ik moet even naar huis om een paar spullen in te pakken, maar ik rijd gelijk weg en kan er over een paar uur zijn.’

Ze aarzelde, voordat ze zei: ‘Oké.’

Op dat moment besloot hij heel bewust zich er niets van aan te trekken. Ze had het recht cynisch te zijn. Hun verleden gaf haar geen enkele reden om dat niet te zijn.

‘Maar kom je echt, Josh?’

Haar vraag hing zwaar in de lucht, scherp en direct. Goede oude Carly. Hij had het verdiend. En hij zou het accepteren. ‘Ja Carly, ik kom echt.’

‘Want ik wil niet tegen Jaden zeggen dat je onderweg bent als je toch niet komt.’

Hij beet op de binnenkant van zijn wang om te voorkomen dat hij nu iets zei waar hij spijt van zou krijgen. Ze probeerde hun zoon weer een teleurstelling te besparen. Dat was te begrijpen. Maar wanneer zou ze eindelijk realiseren dat hij nu anders was? Bijna een jaar lang had hij elke belofte gehouden. Zou ze hem ooit vergeven?

Zou hij zichzelf ooit vergeven?

‘Ik kom,’ zei hij.

‘Oké.’

Ze hing op, maar zelf bleef hij nog een tijdje zitten met de telefoon tegen zijn oor gedrukt.

Herinneringen aan alles wat hij had gedaan, dingen waar Carly niet eens van afwist. Dingen die niemand wist. Zou er ooit een dag komen waarop het verleden hem niet meer tergde?

Weggaan was het juiste besluit geweest – daaraan twijfelde hij niet – maar de gevolgen waren overweldigend geweest. Terwijl Carly meer dan duidelijk had gemaakt dat ze niets met hem te maken wilde hebben – die vrouw kon wrok koesteren zoals een kind een kitten omklemt; stevig en bij voorkeur om de nek – had Jaden wel opengestaan voor het idee van een nieuw begin. Bijna alsof zijn zoon simpelweg had gewacht tot hij zich eindelijk meldde.

Daarom had Josh plechtig beloofd er voor hem te zijn. Te doen wat gedaan moest worden. Dat wat al die jaren al gedaan had moeten worden, namelijk een vaste factor zijn in Jadens leven. Hij bad dat hij niet te laat was.

Sindsdien had Josh steeds elke maand twee weekenden met zijn zoon doorgebracht, en in al die tijd had hij Carly maar één keer persoonlijk gezien.

Die ene keer was genoeg geweest. Zijn hoofd was op hol geslagen, de spijt had zich geroerd, zijn hart had een sprongetje gemaakt. Hij had alles gedaan wat hij kon om de mislukte relatie met zijn middelbareschoolliefde achter zich te laten, en ook dat was hem niet gelukt.

Ook al was ze zo boos dat ze hem niet eens in de ogen kon kijken. Ook al was ze beter af zonder hem.

En toch, wat wilde hij daar graag verandering in brengen. Zelfs na al die jaren waren zij en Jaden het enige wat hij wilde. Misschien was hij wel gefixeerd op dat wat hij niet kon hebben.

Of misschien wist hij gewoon dat hij nooit van iemand anders zou houden zoals hij van Carly had gehouden.

Zoals hij nog altijd van haar hield.

*Je bent niet goed voor haar, man. Besef dat nou eens.*

Josh ging met de lift naar de zesde verdieping en stapte daar uit in de lobby die naar zijn nieuwe appartement leidde. Hij was er een paar maanden geleden ingetrokken, met hulp van Jaden zelfs, maar had de dozen nog niet uitgepakt. Het was absoluut een stap vooruit, maar het appartement was veel groter dan het vorige en dat herinnerde hem er alleen maar aan hoe alleen hij was.

Hij was hier deels naartoe gegaan zodat Jaden een eigen kamer kon hebben als hij bij hem was. Hij had zelfs iemand ingehuurd om die professioneel in te richten, compleet met skithema. Jaden had het geweldig gevonden – een van de hoogtepunten van het afgelopen jaar – maar had hem later uitgelegd dat hij heus niet zoveel moeite had hoeven doen.

‘Ik vind het gewoon leuk tijd met je door te brengen, pap,’ had hij gezegd.

Die gedachte speelde door zijn hoofd terwijl hij wat kleding in een weekendtas gooide, naar de badkamer liep en zijn toiletspullen pakte.

Hij probeerde goed te overdenken wat hij misschien nodig zou hebben, vooral om te voorkomen dat zijn gedachten naar donkere plekken afzakten.

Carly had alleen gezegd dat Jaden was gevallen. Dat ze onderzoeken deden. Wat betekende dat? Zou ze hem inderdaad een berichtje sturen zodra ze meer wist? Beschouwde ze hem als iemand die inmiddels volwaardig erbij betrokken was, of zag ze hem nog steeds als die man die ervandoor ging op de momenten dat je hem het hardst nodig had?

*Als je wist wat ik heb gedaan, Carly, zou je het begrijpen. Sterker nog, je zou me zelfs bedanken dat ik vertrok.*

Hij sleepte zijn tas naar de voordeur.

Voordat hij vertrok, liep hij nog een keer Jadens kamer in en keek om zich heen. Grijs muren. Een muurschildering van een skiër achter het metalen hoofdeind van het bed. Ingelijste posters van Jadens skihelden, in een net rijtje opgehangen met twee privéfoto's – een van Josh en Jaden samen bij een ski-evenement

afgelopen winter, en een andere van hen samen met Carly in het ziekenhuis op de dag dat Jaden werd geboren.

Hij liep naar de foto toe, dezelfde die hij ook in zijn kantoor had staan. Misschien was het belachelijk geweest hem in te lijsten, maar die foto was belangrijk voor hem en het was belangrijk dat zijn zoon wist dat zijn ouders ooit van elkaar hadden gehouden. Hij was uit liefde geboren, hoe onnozel die liefde ook was.

Hij nam het lijstje van de muur, schoof het onder zijn arm en bad in stilte dat God op zijn zoon zou passen.

‘Ik doe alles wat U wilt, God,’ zei hij terwijl hij Jadens kamerdeur achter zich sloot. ‘Als het maar goed komt met hem.’

### 3

Josh had zich absoluut niet aan de snelheidslimiet gehouden tijdens zijn rit naar Harbor Pointe. Hij zou eigenlijk meer dan twee uur nodig hebben gehad om in zijn geboorteplaats aan te komen, maar had het binnen een uur en vijfendertig minuten gedaan.

Dat moest wel een of ander record zijn.

Maar nu, zittend in de auto op de parkeerplaats van het ziekenhuis, kon hij zich niet verroeren. Wat als er echt iets mis was met zijn zoon? Wat als de artsen op het punt stonden hem het ergste nieuws van zijn leven te vertellen?

Het zou enkel zijn frustratie vergroten dat de dingen waren zoals ze waren, dat ze zo moesten zijn – en helemaal dat Carly het nooit zou begrijpen.

Hij stapte uit de auto en liep naar de deuren van de spoedeisende hulp. Binnen zat de wachtkamer vol, maar hij herkende niemand en niemand leek hem te herkennen. Ooit was Josh Dixon een Harbor Pointe-legende geweest – en niet in positieve zin.

Het zwarte schaaap van de familie. Als iemand hem al ter sprake bracht, dan was het meestal in combinatie met medelijden voor zijn arme ouders die het moesten stellen met zo'n opstandige en lastige zoon.

Ondanks Carly's gunstige invloed was zijn leven rond zijn zeventiende finaal ontspoord. Het feit dat ze hem toen niet op straat had gezet, was een wonder te noemen, maar hij had haar toch mee de goot in getrokken.

Terugkomen was moeilijker dan hij had gedacht.

Hij wierp een blik op zijn mobiel. Niets. Geen telefoontje. Geen berichtje. Niets om hem bij te praten sinds het eerste telefoongesprek met Carly.

Kon hij het haar kwalijk nemen? Deze virtuele zwijgbehandeling was waarschijnlijk alles wat hij van haar behoefde te verwachten.

Hij liep naar een hokje waar een mollige, in roze gehulde verpleegkundige zat. Op haar naambordje stond Barb en ze had fijne blonde poedelkrulletjes. Ze keek op. ‘Kan ik u helpen?’

‘Mijn zoon is een paar uur geleden binnengebracht. Ik ben nu pas weer in de stad. Ik wil weten of hij daadwerkelijk is opgenomen.’

‘Naam?’

Hij gaf haar alle nodige informatie, hoewel hij Jadens geboortedatum eerst mis had – het leverde hem een boze blik van Barb op.

‘Hij is naar boven gebracht voor onderzoek. Tweede verdieping. Cardiovasculaire afdeling.’

Josh fronste. ‘Als in... hart?’

Geïrriteerd keek ze hem aan. ‘Ja, als in hart.’

Zijn bloeddruk steeg. Waarom? Jaden was zestien. Een sporter. Waarom onderzochten ze hem op een cardiologische afdeling?

Ze gaf hem aanwijzingen hoe hij daar kwam – wat hij maar met een half oor hoorde – en stuurde hem naar de lift aan het eind van de gang.

Hij had blijkbaar de juiste knoppen ingedrukt en was blijkbaar ook een paar verdiepingen omhooggegaan, want toen de deuren open zoefden, zag hij een enorme 2 op de muur geschilderd. Hij stapte uit, even verdwaasd als hij zich op de dag van Jadens geboorte had gevoeld.

Die dag stond voorgoed in zijn geheugen gegrift.

Hij vond de bordjes die hem naar de cardiovasculaire afdeling brachten en drukte op de intercomknop bij de deur. Een overlaande stem kraakte aan de andere kant: ‘Kan ik u helpen?’

‘Ik ben hier voor Jaden Collins-Dixon.’

‘En u bent?’

Josh aarzelde. ‘Zijn vader.’

Waarom was het zo moeilijk dat te zeggen? Omdat hij een be-roerde vader was geweest? Omdat hij het nooit goed had gedaan



met zijn zoon? Omdat hij, nu er een crisis was, niet degene was op wie iedereen leunde?

Wat wel zo zou moeten zijn.

Hij ademde beverig in en dwong zichzelf er niet verder bij stil te staan. Hij had dit al met Jaden besproken. Het was iets meer dan een jaar geleden dat zijn zoon contact met hem had gezocht, terwijl het natuurlijk andersom had moeten zijn. Josh had nog moed zitten verzamelen, maar Jaden was hem voor geweest.

‘Hé pap,’ had hij aan de telefoon gezegd. ‘Ik kom met de jeugdgroep van de kerk naar Chicago. Dacht dat je het misschien leuk zou vinden met me af te spreken?’

Josh’ verbijsterde stilte had misschien ervoor gezorgd dat Jaden begon te stotteren, of wellicht was hij toch een beetje zenuwachtig geweest. Hij begon zich al terug te trekken, maar Josh onderbrak hem snel.

‘Dat zou ik heel leuk vinden, jongen.’

Later bleek dat het een grote jongerendag was met wel duizenden bezoekers, en Josh voelde zich er finaal misplaatst. Het begon met muziek, als bij een groot popconcert, maar dan een waarbij de teksten op een enorm scherm verschenen en iedereen uitgenodigd werd mee te zingen. Josh had om zich heen gekeken, verbijsterd door het gemak waarmee anderen hun handen in de lucht staken en meededen alsof er niemand keek.

Sommigen zongen. Sommigen dansten. Sommigen juichten. Sommigen baden.

Hoe verder de avond voortschreed, hoe meer Josh het gevoel bekroop dat hij hier niet thuishoorde.

Op een gegeven moment kwam er een man naar voren en nam het woord. Hij droeg een spijkerbroek en T-shirt en er was niets aan hem wat gespeeld overkwam. Hij sprak openlijk over zijn fouten en Josh kromp inwendig ineen bij de gedachten aan de zijne.

*Maar jij hebt je gezin niet verlaten. Jij hebt de waarheid niet voor hen en iedereen verborgen. Jij weet niet wat ik heb gedaan.*

Alsof de man zijn gedachten kon lezen, zei hij luid en duidelijk

in de microfoon: ‘Het maakt niet uit wat je hebt gedaan. Jezus heeft er al voor geboet.’

Josh probeerde niet met zijn ogen te rollen. Jezus had dat heus niet voor hem gedaan. Misschien voor andere, betere mensen, maar niet voor hem.

*Ik ben niet goed genoeg om hier te mogen zijn.*

Naast Josh leunde Jaden gemakkelijk achterover, maar Josh moest zich beheersen niet op te staan en hard weg te hollen.

‘Als je er klaar mee bent dit allemaal in je eentje te moeten doen,’ zei de man op het podium, ‘als je er klaar voor bent God een kans te geven in je leven, als je vergeven wilt worden voor je verleden en je bereid bent Jezus te betrekken in je toekomst, dan vraag ik je met mij mee te bidden.’

Naast hem had Jaden het hoofd gebogen en de woorden hardop meegesproken – Josh had het idee dat dit gebed niet nieuw voor hem was. Het voelde een beetje alsof hij erin werd geluisd door een zoon die te slim was voor zijn eigen bestwil.

Hij had het gevoel dat alles wat die man op het podium zei, bedoeld was om de muur af te breken die hij om zijn hart had opgetrokken sinds de dag dat hij uit Harbor Pointe was vertrokken.

En het werkte.

Hij bad mee, en meende het. Die avond ging hij weg met het idee dat niets zou veranderen.

Maar hij was wel degelijk veranderd.

Hij merkte dat hij de woorden van die man steeds weer in gedachten herhaalde, dat hij verlangde naar wat hij had beloofd. Hij merkte dat hij nieuwsgierig was en niets liever wilde dan vergeven worden.

En misschien dacht hij daarom wel voortdurend aan Carly en Jaden. Misschien waren zij wel het enige wat hij zo graag goed had willen houden. Dus hoewel hij er geen spijt van had dat hij was weggegaan, had hij wel spijt van de omstandigheden die hem hadden gedwongen te vertrekken. Nu wilde hij zo vreselijk graag veranderen.

Waar was die tijdmachine als je hem nodig had?

Het afgelopen jaar met Jaden was als een tweede kans geweest – en het was niet alleen maar oppervlakkig contact geweest. Jaden had een heel makkelijke, natuurlijk manier om over God te praten. Hoewel Josh helemaal niets wist over religie of Jezus of het meeste van wat hij die avond tussen al die duizenden mensen had ervaren, wist hij wel dat hij de vergeving van zijn zoon nodig had.

Nee, hij kon Jaden niet alles uitleggen – misschien wel nooit – maar de jongen bleek ook helemaal niet om toelichtingen of redenen te vragen. Hij zei alleen maar: ‘Laten we gewoon opnieuw beginnen, pap.’

En dat deden ze.

Niemand had ooit zoiets voor hem gedaan. Het was een van de grootste geschenken uit zijn leven, zeker waardevoller dan al het geld dat hij had verdiend.

Was Carly maar zo vergevingsgezind.

Josh’ ogen liepen vol tranen bij de herinnering, terwijl de vrouw achter de intercom de deur voor hem opendeed en hij de verstilde cardio-afdeling op liep. Hij werd verwelkomd door het lage zoemen van tl-lampen en het gepraat van de medische staf dat wel te horen maar niet te verstaan was. De enorme metalen deuren zoefden achter hem weer dicht en Josh begon de gang door te lopen naar de zusterspost, zoals de intercomstem hem had geïnstrueerd.

Toen hij dichterbij kwam, keek de verpleegkundige op. Ze glimlachte naar hem. Hij probeerde haar blik te duiden – was het een blik van medelijden, een ‘ben je klaar voor het slechte nieuws’-blik?

Hij wist het niet. Deze mensen hadden waarschijnlijk hun gezichtsuitdrukkingen op en top geperfectioneerd.

‘U mag doorlopen naar kamer 212,’ zei ze. ‘De wachtkamer ligt er direct naast.’

‘Mag ik naar binnen om hem te zien?’

‘U zei dat u zijn vader bent?’

Josh knikte.

‘Zolang ze hem niet aan het onderzoeken zijn, ja.’

Hij bedankte haar en begon de kant op te lopen die ze hem had

gewezen, zoekend naar Jadens kamer. Hij probeerde zich schrap te zetten voor wat hem te wachten zou kunnen staan, het nieuws dat hij te horen zou kunnen krijgen. Maar hoe bereid je jezelf voor op het onbekende? Hoe zet je je schrap voor de verwerking van je grootste angsten?

Hij sloeg de hoek om en vond de wachtkamer bij Jadens kamer. Daar stuitte hij op iets waar hij niet op voorbereid was: Carly's familie.

Bij de deur van de kleine ruimte die grotendeels van glas was gemaakt, stond hij oog in oog met een oudere, grijzere versie van Gus Collins. En Carly's vader was nou niet echt een fan van hem.

Misschien omdat Josh hem reden genoeg had gegeven geen fan te zijn.

'Josh?' Quinns verraste toon paste bij haar verbaasde gezicht.

Carly had niemand gezegd dat hij zou komen.

Josh keek haar aan, blij een reden te hebben om het oogcontact met Gus te verbreken. 'Hé, Quinn.'

Ze gaf hem een stevige knuffel en deed een stap achteruit. 'Goed je te zien.'

Hij had altijd een heel makkelijke band gehad met Carly's kleine zusje – hij had pas later bedacht dat Quinn waarschijnlijk ook de pest aan hem had vanwege zijn vertrek. Als dat zo was, was hij blij dat ze dat nu niet liet blijken.

'Waar is hij? Kan ik hem zien?'

'Ze zijn hem aan het onderzoeken,' zei Gus. 'Er mag nu niemand naar binnen.'

Quinn wierp haar vader een blik toe die waarschijnlijk vermanend was bedoeld, maar Gus leek niet onder de indruk.

Josh verplaatste zijn gewicht. 'Waar is Carly?'

'In de kamer bij Jaden,' zei Quinn, en ze voegde er zachtjes aan toe: 'Ga ook maar naar binnen.'

Hij keek om zich heen alsof ze samen een geheim deelden en hij niet wilde dat anderen het hoorden: 'Denk je?'

'Je bent zijn vader, Josh,' zei ze. 'En ik denk dat Jaden jullie graag allebei bij zich heeft.'

‘Is hij bang?’ Die gedachte beklemde hem. Hij zou elk spoortje ervan wegnemen als hij dat kon. Jaden verdiende dit niet.

Quinn haalde nauwelijks merkbaar haar schouders op. ‘Hij viel opeens flauw en niemand weet waarom. Zou jij niet bang zijn?’

Een man wiens gezicht Josh vaag van de televisie herkende, kwam aangelopen met een blad vol wegwerpbekers in zijn handen.

‘Ik weet niet hoe goed het smaakt, maar er zit tenminste cafeïne in,’ zei hij. Hij stak Quinn het blad toe.

‘Grady, dit is Jaden’s vader, Josh,’ zei ze en ze nam de koffie aan.

Grady stak een hand naar hem uit. Hij glimlachte. ‘Vreselijke omstandigheden, maar toch leuk dat we elkaar eindelijk ontmoeten.’

Josh schudde met een ernstig knikje Grady’s hand.

‘Jaden heeft me veel over je verteld,’ zei Grady.

Josh probeerde maar niet te denken aan de verhalen die Jaden deze man misschien over hem had verteld. Jaden was vergevingsgezind geweest, ja, maar hij had ook heel duidelijk gemaakt dat Josh zijn vertrouwen moest verdienen. Er was een verschil tussen vergeving en onnozelheid. En zijn zoon wist dat blijkbaar heel goed.

‘Hij heeft me ook veel over jou verteld,’ zei Josh. ‘Dank je wel dat je hem helpt met skiën. Het betekent veel voor hem.’

‘Het is een geweldig joch,’ zei Grady.

Josh vond het vreselijk dat niets daarvan zijn verdienste was. ‘Ik ga denk ik maar kijken of ik naar binnen mag.’

Quinn gaf zijn arm een kneepje. ‘Ze is een beetje gestrest.’

Josh vatte die woorden maar als een waarschuwing op. Carly zou haar angst misschien wel op hem botvieren en hij bereidde zich er vast op voor. Ze had nog nooit iets anders nodig gehad dan haar woorden om iemand stevig te kunnen verwonden. Hij had dat meer dan eens moeten incasseren – soms terecht, soms niet.

Hij had niet altijd geweten hoe hij ermee om moest gaan, maar hij was ouder nu. Wijzer. Zelfverzekerder.

Zelfs iemand zo onafhankelijk en beheerst als Carly Collins kon hem niet meer intimideren.

Maar toen hij op de deur klopte van kamer 212 en zich mentaal voorbereidde op het weerzien met de vrouw die nog altijd zijn hart bezat, wist hij dat dat een van de grootste leugens was die hij zichzelf ooit had verteld.

Hij zette zich schrap voor de impact van de enorme golf aan emoties die elk moment over hem heen kon rollen.

Bij de klopp op de deur draaide Carly zich weg van het raam, waar ze al zeker een half uur over het meer had staan uitkijken.

Ze hadden Jaden meegenomen voor nog meer onderzoeken, en hoewel haar familie zich in de wachtkamer had verzameld, had zij gekozen voor de eenzaamheid van zijn kleine ziekenhuiskamertje.

Ze moest even alleen kunnen zijn met haar gedachten en – als ze eerlijk was – haar zorgen. Maar juist daardoor had ze die een speciale plek gegeven die ze niet verdienden en was ze nu verlamd door angst.

De ‘wat als’-vragen draaiden door haar hoofd als suiker in een suikerspinmachine. In gedachten had ze elk scenario al afgespeeld dat ze ooit had gehoord of gelezen. Tegen de tijd dat de klopp op de deur haar uit haar gedachten haalde, had ze haar zoon al bijna op de lijst voor harttransplantaties gezet.

De deur ging open en ze verwachtte Quinn of haar vader te zien, maar het waren Josh’ babyblauwe ogen die haar van de andere kant van de kamer aankeken.

‘Josh?’ Zijn naam kwam als een fluistering over haar lippen – dit was misschien wel het oprechtste moment dat ze zich met hem kon veroorloven.

Want Josh Dixon was niet te vertrouwen.

Ook al wilde ze op dat moment het liefst in zijn armen weggkruipen en een deel van de last aan hem overhandigen, alsof je een brownie doormidden snijdt zodat je allebei iets hebt.

‘Wat doe jij hier?’ Ze smeekte zichzelf zich in te houden, zodat ze tenminste beheerst leek.

‘Ik zei toch dat ik zou komen.’ Ze zag de verwarring op zijn gezicht.

‘Is ook zo.’ Het voelde alsof het eindeloos lang geleden was dat ze elkaar aan de telefoon hadden gesproken, toen ze hem had gebeld om te zeggen dat hun zoon zomaar tijdens de optocht in elkaar was gezakt. Hij had inderdaad beloofd dat hij zou komen, maar ze had hem niet geloofd. Op de dag dat hij hen verliet, was ze ermee gestopt hem te geloven.

Maar hier stond hij nu en hij zag er verloren uit, van slag, en een beetje als de jongen op wie ze al die jaren geleden verliefd was geworden. Zijn haar was korter en donkerder nu, en hij had zich de afgelopen twee dagen blijkbaar niet geschoren. Ze gaf het niet graag toe, maar het stond hem goed.

Ontspannen, makkelijk, aantrekkelijk – dat was Josh Dixon ten voeten uit. En daar mocht ze op dit moment niet aan denken.

Onbetrouwbaar, ontrouw, onberekenbaar – dat zou ze nu moeten denken.

Daarom had ze alle afspraken over Jaden via de telefoon of met een berichtje afgehandeld, alles om dit moment maar te kunnen vermijden.

Het moment waarop haar lichaam reageerde op de nabijheid van de man die haar tegelijkertijd het grootste geschenk ooit had gegeven, maar ook zoveel in haar leven kapot had gemaakt.

Want hoezeer ze het ook niet wilde toegeven, een deel van haar voelde zich nog waanzinnig tot hem aangetrokken. Ze hield zichzelf voor dat dat een dom deel was en smeekte haar hart zich niet zo aan te stellen, maar haar hartslag versnelde en haar handpalmen werden klam bij het besef dat ze in dat opzicht nog altijd machteloos was.

En machteloosheid was een gevoel waar ze niet van hield. Ongeveer even erg als hulpeloos. Josh had altijd een soort betoverende werking op haar gehad. Ze had gedacht dat zestien jaar zonder hem genoeg zouden zijn om die betovering te doorbreken, maar nu was ze – aan de grond genageld – daar nog niet zo van overtuigd.

Ze probeerde zich te herpakken. Josh had geen recht op haar hart of op haar emoties, noch op fysieke aantrekkingskracht.



‘Gaat het?’ Hij sloot de deur en liep de kamer in, stond nu vlak bij haar.

Ze knikte, maar het was gelogen. Het ging helemaal niet. Maar ze deed al jaren of het ging, dus waarom zou ze daar nu mee stoppen?

‘Wat hebben ze gezegd?’

Carly had nog steeds het gevoel dat ze het leven van een ander leidde. Ze had nooit gedacht dat haar sterke, gezonde zoon onderzoeken nodig zou hebben om te zien wat er mis was met zijn hart. Hoe kon dit?

‘Ze zijn met allerlei onderzoeken bezig,’ zei ze mat.

‘Dat hoor ik steeds.’ Josh ging met een hand door zijn haar en zuchtte, een ontdane blik in zijn ogen. ‘Kun je het me uitleggen? Ik weet niet eens wat er gebeurd is.’

Carly vertelde hem wat ze wist. Jaden had op een praalwagen gestaan tijdens de optocht voor Memorial Day. Hij was flauwgevallen, waardoor hij van de wagen was gevallen en op de grond was beland.

‘De val was het probleem niet,’ legde ze uit. ‘Maar ze willen weten waarom hij überhaupt wegzakte.’

Josh fronste. ‘Hitte? Uitdroging?’

Carly schudde haar hoofd. ‘Dat hebben ze allemaal als eerste uitgesloten. Daarna is hij meegenomen voor een ecg en volgens mij ook een inspanningstest. Ik weet het niet precies, ze zeggen niets.’

Josh ging in een van de stoelen zitten bij het voeteneinde van het bed. ‘Waar zoeken ze naar?’

Carly was verpleegkundige. Zij hoorde alle antwoorden op alle vragen te hebben, maar als ze eerlijk was, wilde ze niet aan alle mogelijkheden denken. Een hartaandoening kon ernstig zijn – heel ernstig – en dit was niet een of andere vreemde die net een patiënt was geworden. Dit was haar zoon.

Haar hoofd tolde van medisch jargon en statistieken en cijfers en clichés, maar niets kon haar troosten. Onmogelijk, als er ook maar een piepkleine kans was dat er iets ernstig mis was met Jaden.

Ze sloeg haar armen om zich heen en ontweek Josh’ ogen.

‘Ik weet zeker dat het niets is,’ zei Josh. ‘Het komt allemaal goed. Ik bedoel, hij is een perfect gezond, actief joch.’

Waarom irriteerde zijn zekerheid haar zo? Omdat hij onmogelijk kon weten dat het zo was, of omdat ze zelf die overtuiging niet kon opbrengen?

‘Carly?’

‘Hij heeft tegen de dokter gezegd dat hij soms duizelig is,’ zei ze. ‘Dat hij het soms benauwd heeft tijdens de training.’

‘Wat raar.’ Zijn schouders zakten. ‘Wist je dat niet?’

Waarom klonk het beschuldigend?

Maar als ze eerlijk was, had ze zichzelf die vraag ook gesteld. Hoe was het mogelijk dat ze zijn symptomen helemaal niet doorhad? Ze was verpleegkundige. Had ze gewoon niet opgelet? Maar zijn vraag irriteerde haar ook – welk recht had hij om haar over wat dan ook te ondervragen?

‘Hij is zestien, Josh. Ik zit niet continu aan hem vastgeklonken,’ zei ze – niet echt vriendelijk.

Hij stak zijn handen op alsof dat haar rustiger zou maken. ‘Ik weet zeker dat hij niet stond te springen je dat te vertellen.’

Ze keek weg, nog steeds geïrriteerd. ‘Nee, dat klopt. En hij wilde al helemaal niet met me delen dat hij een paar weken geleden ook al is flauwgevallen.’

‘Daar ben je ook pas net achter gekomen?’

Ze knikte, gefrustreerd door het hele gebeuren. In gedachten liet ze de laatste weken voorbijgaan, brak zich het hoofd over signalen die ze misschien had gemist.

‘Dus vanwege die symptomen en dit flauwvallen vermoeden de artsen dat er misschien iets mis is met zijn hart?’

‘Zoals gezegd, het kan ook helemaal niets zijn.’ *Of wel.*

Josh leek de woorden die ze niet uitsprak te horen en werd somberder en stiller.

De deur ging open en een verpleegkundige die Alisha heette, rolde Jaden naar binnen. Ze onderschepte Carly’s blik en glimlachte in een poging haar collega te verzekeren dat alles goed zou komen.

Maar Carly wist dat een glimlach geen belofte was en dat de woorden die haar moesten troosten, op niets gebaseerd waren.

Maar ze moest sterk zijn. Voor Jaden. Dat was wat ze nou eenmaal deed. Wat ze altijd had gedaan. Ook al voelde ze het niet.

Zoals vandaag.

‘Hé mannetje,’ zei ze.

Een vermoeid ogende Jaden zwaaide en richtte toen zijn volledige aandacht op Josh. ‘Pap, ik wist niet dat je zou komen.’

Carly meed de blik van haar ex. Ze had Jaden niet gezegd dat ze Josh had gebeld. Ze wilde niet het risico lopen dat hij van slag zou raken, ook al had Josh het nog zo plechtig beloofd. Ze had niet echt geloofd dat hij zou komen, totdat hij door die deur stapte.

Alisha duwde de rolstoel tot aan het bed en Josh schoot naar zijn zoon toe om hem overeind te helpen.

‘Ja, ben er net. Moest toch even met eigen ogen zien wat je allemaal aan het uitspoken was.’

Jaden lachte. ‘Ik schijn te zijn flauwgevallen of zo.’

*Weer. Je bent weer flauwgevallen. Hoe heb je me dat niet kunnen vertellen?*

Carly hield die gedachte voor zich, hoewel ze haar zoon maar wat graag wilde confronteren met zijn zwijgen.

Josh hielp hem het bed in en Carly trok de deken over hem heen.

‘Hoe voel je je nu?’ vroeg ze.

‘Alleen heel moe.’

‘Hij heeft bij de val flink zijn hoofd gestoten,’ zei Alisha. ‘We denken niet dat hij een hersenschudding heeft, maar willen hem voor de zekerheid in de gaten houden.’

Carly knikte. Een hersenschudding – daar kon ze wel mee leven. ‘En al die onderzoeken?’

Alisha perste haar lippen op elkaar. ‘De dokter komt zo om dat te bespreken.’

‘Alisha, alsjeblieft.’ Ze had nooit beseft hoe gekmakend het was om langer op antwoorden te moeten wachten dan je al deed.

‘Sorry Carly, je weet dat ik niets weet.’

‘Ik weet dat je me niets mag zeggen,’ antwoordde ze.

‘Dank je, Alisha. We wachten gewoon op de dokter.’ Josh was naar de andere kant van het bed gelopen en stond nu naast Carly.

Ze wilde zich niet bewust zijn van de nabijheid van zijn lichaam, maar ze was het wel. Ze vond het vreselijk oneerlijk dat hij met het verstrijken van de jaren alleen maar knapper was geworden, terwijl zij achteruitging als een peer die te lang in de fruitmand ligt.

Niet dat dat het soort dingen was waaraan ze nu zou moeten denken, met haar zoons gezondheid in gevaar. Haar uiterlijk kon haar op dit moment niets schelen.

Alisha richtte haar aandacht weer op Jaden. ‘Heb je nog iets nodig terwijl je op de dokter wacht?’

Jaden schudde zijn hoofd. ‘Nee, dank je.’

Ze wierp Carly nog een snelle blik toe en verliet de kamer.

‘Mam.’ Jadens toon klonk berispelend.

‘Wat?’

‘Je kunt niet tegen iedereen kribbig gaan doen. Je hebt er zelf altijd een hekel aan als mensen zich zo gedragen.’

Hij had gelijk, dat had ze ook. Ze voelde zich altijd vreselijk als de artsen slechtnieuwsgesprekken moesten voeren. En nog erger als zij het eerder wist dan de mensen die het moesten aanhoren. Het was veel erger als mensen vervolgens hun boosheid op haar botvierden.

Nu deed ze precies hetzelfde.

‘Sorry,’ zei ze, ‘het is de spanning.’

‘Ik ben echt in orde,’ zei Jaden. ‘Waarschijnlijk heb ik gewoon niet genoeg gegeten vanochtend. Al dat testen van mijn hart lijkt me een beetje overdreven.’

Maar Carly wist dat dat niet zo was. Ze zag aan de spaarzame woorden en bezorgde blikken van de artsen en verpleegkundigen dat die vermoedden dat er meer aan de hand was met Jaden.

Josh ging op het voeteneinde zitten en de twee begonnen te kletsen over een videogame die ze samen op internet speelden. Ze had een hekel aan die spellen, maar ze was enigszins dankbaar dat Jaden en zijn vader iets gemeenschappelijks hadden gevonden.

Al voelde ze zich wel buitengesloten. Wist Jaden nog wie van zijn ouders er voor hem was geweest sinds de dag dat hij geboren werd?

Maar Josh was altijd ongrijpbaar geweest – het soort jongen dat redelijk gesloten was, waardoor mensen alleen maar meer van hem wilden.

Zij in elk geval wel.

De deur ging open en dokter David Willette kwam binnen. Lang, knap en intelligent ogend, met zijn witte doktersjas op een gestreept overhemd en een stropdas.

Carly had hem nog nooit gesproken, maar hoorde haar collega's weleens over hem praten, zoals ze over elke dokter kletsten met wie ze werkten. Volgens de geruchten was hij single, dol op squash en heel goed in zijn vak.

'Perfect echtgenotenmateriaal,' had Justine vorige week nog gezegd.

'Als je van saaie mannen houdt,' had Sasha geantwoord.

'Waarom nou saai? Omdat hij stabiel is? Omdat hij een goede baan heeft?' Justine kwam net uit een slechte relatie. Sasha kwam net van school – allebei heel andere prioriteiten.

Op dat moment telde voor Carly alleen maar 'goed in zijn vak'.

'Hallo, ik ben dokter –'

'Willette,' onderbrak ze hem. 'Weet ik.'

Hij glimlachte. 'Je werkt op pediatrie.'

Een mededeling, geen vraag. Wist hij wie ze was?

'Carly Collins,' zei ze. 'We zijn nog nooit officieel aan elkaar voorgesteld.' Ze stak een hand uit, die hij stevig en met een glimlach schudde.

'Aangenaam.' Hij keek naar Josh. 'En je man?'

Carly lachte. 'Nee, eh... nee – Jadens vader. Niet mijn man.' Ze kon Josh' blik op zich bijna voelen. 'Ik ben niet getrouwd,' voegde ze er zachtjes aan toe, hoewel ze geen idee had waarom. Ze leek wel gek.

Josh kwam overeind en Carly voelde haar wangen rood worden.

'Josh Dixon,' zei hij en hij schudde de hand van de arts.

'Aangenaam.'

Josh keek naar Carly, en heel even zag ze de pijn in zijn blik die ze had veroorzaakt. Alsof het cruciaal was dat iedereen wist dat ze echt geen relatie met deze man had.

Maar het was ook cruciaal. In elk geval voor haar. Ze zou het vreselijk vinden als iemand dacht dat ze Josh terug zou nemen, na alles wat hij haar had aangedaan. Alsof ze ooit zo stom zou zijn.

‘Hoe voel je je, Jaden?’ vroeg dokter Willette.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Alleen een beetje moe.’

‘Je had nogal een dag,’ Willette glimlachte.

‘Wat denkt u?’ Carly voelde zich ongeduldig worden. Josh legde een hand op haar arm, alsof hij wilde zeggen ‘rustig maar’. Ze schudde hem van zich af en schoof dichter naar Jaden toe, haar blik nu op gelijke hoogte met die van de arts.

‘Tja, we moeten een aantal zaken uitsluiten,’ zei hij. ‘Het kan helemaal niets zijn, maar we willen je een holterkastje meegeven.’

Carly’s gedachten schoten langs haar medische woordenschat. Holterkastje. ‘Om vast te stellen of Jaden hartritmestoornissen heeft?’

‘Ja,’ antwoordde de arts. ‘En ik wil dat je de komende 48 uur een dagboekje bijhoudt met daarin al je activiteiten. Daar gaan we dan dinsdag, als je weer hier bent, naar kijken.’

‘Hebben we het dus over mogelijke aritmie?’ vroeg Carly.

‘We hopen het uit te sluiten.’

‘Jade, dat dagboek is heel belangrijk.’ Carly keek haar zoon aan. ‘Je moet elk symptoom dat je hebt opschrijven, plus het moment waarop ze voorkomen.’

‘Ik heb geen symptomen,’ zei Jaden.

‘In je dossier staat duizeligheid, benauwdheid, al eens flauwgevallen,’ zei dokter Willette.

‘Ja, maar dat is normaal hoor,’ wierp Jaden tegen. ‘Veel van de jongens hebben dat soort dingen.’

‘Jaden,’ zei Carly.

‘Ik dacht dat het niets voorstelde,’ zei hij.

‘Waarschijnlijk doet het dat ook niet,’ antwoordde de arts. ‘Maar we willen het zeker weten.’

Er waren zoveel mensen met hartritmestoornissen. Waarschijnlijk was het niks.

Maar misschien was het wel iets. Iets ergs.

Ze vond het vreselijk dat het stemmetje in haar hoofd zo negatief en zeurderig was.

‘Dokter Willette, hij is een sporter,’ zei Carly. ‘Skiër, traint non-stop. Heeft dit consequenties voor hem?’

De dokter keek haar in de ogen. Zijn glimlach deed haar aan die van Alisha denken. De perfecte glimlach. Hij verraadde niets.

En zei toch alles.

‘Laten we daarnaar kijken als we zover zijn,’ zei hij. ‘We gaan nu eerst het holterkastje halen en bevestigen. Dan maken we een afspraak voor een vervolgspraak, dat wordt na de feestdagen. Is dat een idee?’

Carly knikte terwijl de arts de kamer verliet en hen met zijn drietjes achterliet met gedachten die geen van hen wilde hebben.

Nadat Jaden het holterkastje omgehangen had gekregen – een klein rechthoekig apparaatje dat hij om zijn nek kon dragen en dat het ritme van zijn hart zou vastleggen – stroomde Carly's familie (inclusief de complete vriendengroep van haar vader) de kleine ziekenhuiskamer binnen.

Josh was er vrij zeker van dat het niet was toegestaan met zo veel mensen tegelijkertijd in die kamer te staan, maar niemand leek dat door te hebben. Of zich er iets van aan te trekken.

Ze stelden vragen die Josh niet had bedacht of waarvan hij niet goed had geweten hoe hij ze moest stellen, en Carly beantwoordde ze als de verpleegkundige die ze was. Als ze al emotioneel hierover was, dan wist ze dat goed te verbergen.

Maar ja, ze had haar emoties altijd goed kunnen verbergen, nietwaar?

Beetje bij beetje verplaatste Josh zich naar de rand van de kamer, met het gevoel alsof dat was waar hij thuishoorde, maar in zijn hoofd bad hij dat deze hele toestand tenminste iets goeds zou voortbrengen. Dat Jaden in orde zou blijken. Dat hij geen hartritmestoornis had.

*God, dit is er een van U. Een van de goeden. Dat moet toch meetellen? 'Wat zou de uitkomst kunnen zijn?'* vroeg Beverly.

Carly legde het hun uit en begon natuurlijk met de minst ernstige optie. Terwijl zij praatte, viel Josh' blik op hun zoon, die er opeens uitzag als een gevangene, opgesloten in zijn kamer.

Het gesprek werd almaar levendiger en uiteindelijk schraapte Josh zijn keel. 'Misschien moeten we hem een beetje ruimte geven?'

De kamer vulde zich met een ongemakkelijk geroezemoes



terwijl ze hem allemaal aankeken en zich ongetwijfeld afvroegen welk recht hij meende te hebben om maar enig voorstel te doen met betrekking tot Jaden.

Maar iedereen had gedachten en vragen en meningen en Josh had het gevoel dat hij de enige was die stilstond bij de gevoelens van zijn zoon. Hij keek Jaden aan. ‘Heb je misschien frisse lucht nodig?’

Jaden keek hem aan en knikte.

‘Nou, we mogen weg,’ zei Carly.

‘Misschien kan pap me naar huis brengen?’ vroeg Jaden.

Carly’s gezicht betrok en de spanning in de kamer steeg. Maar Josh probeerde echt niet als een soort superheld hier binnen te vliegen. Hij wilde alleen maar het beste voor zijn zoon.

Dat was wat ze allemaal wilden, toch? Maar misschien hadden ze gewoon andere manieren om dat te tonen.

‘Oké,’ zei Carly zachtjes. ‘Als dat is wat je wilt.’

‘Misschien kunnen we dan ook langs bij het trainingscentrum, Grady?’ zei Jaden. ‘Ik zou het heel graag aan mijn vader willen laten zien.’

‘Je kunt beter naar huis om te rusten,’ zei Carly.

‘Ach mam, kom op.’ Jaden klonk als de tiener die hij nou eenmaal was. ‘Ik ben prima in orde. Ze controleren mijn hart met dat ding, het is niet alsof ik een pacemaker heb gekregen.’

De lijnen op Carly’s voorhoofd werden dieper. Josh leek het een heerlijk idee tijd door te brengen met zijn zoon, en al helemaal om dat trainingscentrum te zien waar de jongen het al weken over had. Maar nu ingaan tegen Carly, was wel de allersnelste manier om boven aan haar slechterikenlijst te komen – en daaraan had hij geen enkele behoefte.

‘Misschien kunnen we dat morgen doen, Jaden,’ zei Josh. ‘Je moeder heeft gelijk – je moet echt rust nemen.’

Jaden kreunde. ‘Oké, maar kun jij dan nog wel degene zijn die me naar huis rijdt?’

Josh keek naar Carly, die zijn blik meed. ‘Als je moeder het goed vindt.’

Ze keek naar Jaden, en uiteindelijk naar Josh. Ze zag er niet boos uit, zoals hij had verwacht. Ze zag er gekwetst uit. 'Is goed.'

Maar de klank van haar stem zei het tegendeel.

'Het hoeft niet,' zei hij.

Eindelijk keek ze hem in de ogen. 'Ik zei toch dat het goed was.'

Josh voelde alle blikken op zich rusten, alsof iedereen afwachtte wat hij zou doen. Helaas had hij geen idee wat nu het beste was.

Hij begreep Carly niet meer. Hij was te lang weg geweest. Had te veel fouten gemaakt. Het was nauwelijks te geloven dat ze ooit zo'n makkelijke relatie hadden gehad. Vanaf het moment dat ze elkaar in groep vijf hadden leren kennen, waren ze vrienden geweest. En omdat hij toen nieuw was in de stad, kon Josh wel een vriend gebruiken.

Ze waren samen opgegroeid – waren op elkaars verjaardagsfeestjes geweest, hadden de zomervakanties doorgebracht met een grote groep vrienden aan het strand. Net als alle inwoners van Harbor Pointe maakten ze grapjes over de toeristen die alleen zij snaptten, kenden ze de beste plekken om te gaan vissen, de meest beschutte delen van het strand en wisten ze dat Dockside zonder enige twijfel de beste pizza van de hele stad had. Elke volwassene kende hen bij naam, wat ongehoorzaamheid bijna onmogelijk maakte, in elk geval toen ze nog jong waren.

Carly bewoonde bijna elke herinnering uit zijn jeugd. Dat wil zeggen, de goede in elk geval. Misschien was ze wel de enige reden dat hij überhaupt goede herinneringen had.

Het was onvermijdelijk, vermoedde hij, dat het verleden toch op een gegeven moment binnensloop. Hij werd ouder, trok zich meer terug. Op de een of andere manier was het alsof Carly de enige was die hem nog kon bereiken.

Ze hadden niet verschillender kunnen zijn. Carly was altijd braaf en rechtdoorzee. Ze ging elke week naar de kerk en geloofde daadwerkelijk wat de dominee zei. Ze zong in het koor. Ze zat in de leerlingenraad en werkte mee aan de schoolkrant.

En op vrijdagavond lag ze uiterlijk om elf uur in bed.

Ze was stabiel en betrouwbaar en misschien voelde hij zich

daarom wel zo tot haar aangetrokken. Dat, of die grote bruine ogen van haar – die altijd precies leken te zien wat hij dacht. Hij hoefde nooit een woord te zeggen.

Hij wist dat ze verschillend waren. Hij voelde wel dat hij niet goed genoeg voor haar was, maar dat weerhield hem er niet van haar te willen.

In tegenstelling tot Carly maakte Josh vaak de verkeerde keuzes. Hij had een opvliegend karakter en moest heel wat keren nablijven op school. Zijn cijfers waren middelmatig en op vrijdagavond was hij niet eens voor elven thuis.

Maar om welke reden dan ook bleef zij contact met hem houden.

Naarmate ze ouder werden, veranderde hun relatie ook. Hij wist niet of dat de natuurlijke loop van de dingen was, of gewoon de manier waarop het bij hen ging.

Zij was een studiebol. Zijn cijfers kwamen zelden boven de zes uit. Zij bracht haar vrije tijd door in de bibliotheek. Hij ontdekte de verdovende eigenschappen van alcohol.

Ze hadden heel verschillende vriendenkringen en toch bleven ze op de een of andere manier met elkaar verbonden. Vaak glipte hij 's avonds het huis uit en liep dan door het duister en de achtertuinen naar haar huis, waar ze hem bijna altijd op de veranda aan de achterkant opwachtte.

Ogenshijnlijk waren ze geen vrienden. Niemand zou hebben geloofd dat ze nog altijd met elkaar spraken, maar in werkelijkheid was Carly Collins de enige persoon in de hele wereld die Josh vertrouwde.

Dus toen ze op een middag, in het volle daglicht, opeens bij zijn huis verscheen, vroeg hij zich af of dit zijn kans was. Heel graag wilde hij iets terugdoen voor al die uren die ze aan zijn zij had doorgebracht terwijl hij niets zei, alleen maar om te weten dat hij niet alleen was.

Josh had op dat moment in de woonkamer gezeten, zappend op de televisie. Toen hij opkeek, zag hij haar op de stoep voor zijn huis staan, haar kauwgombalblauwe fiets met bananenzadel

en roze franjes aan haar stuur naast zich. Ze ving zijn blik en hij zag meteen dat er iets was. Ze gebaarde dat hij naar buiten moest komen en toen verdween ze, maar hij wist precies waar hij haar kon vinden.

Hij riep naar zijn moeder dat hij even wegging en schoot de achterdeur uit zonder op antwoord te wachten. Hij ploegde door de duinen en vond haar daar, zittend op hun boomstam – de plek waar ze elkaar soms troffen als haar vader 's avonds thuis was.

Ze zat met haar rug naar hem toe.

En hilde.

Josh kwam voorzichtig dichterbij, zich er pijnlijk van bewust dat hij niet wist wat hij moest zeggen tegen huilende meisjes. Pfff, hij wist niet eens wat hij moest zeggen als ze niet huilden.

Maar dit was niet zomaar een meisje. Dit was Carly. Of hij het nu wilde toegeven of niet, ze had op die allereerste dag op het schoolplein in groep vijf zijn hart gestolen.

In al die jaren dat hij haar nu kende, had hij haar nog nooit zien huilen. Niet toen ze vol in haar gezicht werd geraakt tijdens trefbal. Niet toen de koordirigent haar ten overstaan van de hele klas had vernederd. Zelfs niet toen ze van haar fiets was gevallen en haar been zo erg had bezeerd dat haar vader haar naar de spoedeisende hulp moest brengen om het te laten hechten.

Ze was zonder enige twijfel de sterkste persoon die hij kende en toen hij naast haar ging zitten en haar betrouwde wangen zag, zakte hem de moed dan ook in de schoenen.

Hij pakte haar hand, zich ervan bewust hoe zacht haar huid was. Tranen stroomden over haar wangen, maar toen hij goed keek, zag hij dat ze haar best deed haar tranen te bedwingen.

Josh zou alles doen om haar te beschermen – wat dan ook.

Haar vader had heel duidelijk gemaakt hoe hij over hem dacht – en dat was niet echt positief. Wat als ze eindelijk had besloten dat Gus gelijk had en dat hij foute boel was? Wat als ze op het punt stond hem te vertellen dat ze niet langer vrienden konden zijn – zelfs niet vrienden die elkaar in de beschutting van de duisternis troffen? Hoe moest hij dat overleven?

‘Wat is er?’ vroeg hij voorzichtig, bang om de vredige stilte tussen hen te verstoren.

Ze trok haar hand uit de zijne en sloeg haar armen om zichzelf heen. Net op dat moment stak er een lichte bries op die een haarlok uit de haarband plukte.

Heel even stelde hij zich voor dat hij die haarband los zou maken en met zijn handen door haar lange, golvende lokken zou gaan, het uit haar gezicht zou duwen en dan – na al die maanden – haar zou kussen op de manier die al heel lang door zijn hoofd speelde.

‘Mijn moeder is ervandoor,’ zei Carly, en haar stem bleef even in haar keel steken. ‘Ze is gewoon... weg.’

Hij verafschuwde de opluchting die hij op dat moment voelde. Het was egoïstisch en onnadenkend, maar als hij haar kwijtraakte, zou hij nooit meer herstellen, dat wist hij. ‘Je moeder?’

Hoe was dat mogelijk? Haar moeder was vast onderdeel van Harbor Pointe. Ze was eigenaresse van de bloemenwinkel. Ze was dol op haar dochters. Ze was zelfs in groep acht het hele jaar hun klassenmoeder geweest.

‘Blijkbaar wilde ze ons niet meer,’ verzuchtte Carly. ‘Ik wist niet waar ik naartoe moest.’ Ze verborg haar gezicht in haar handen en Josh voelde zijn vingertoppen tintelen, alsof hij met een goed antwoord op de proppen moest komen maar niet helemaal wist wat dat dan moest zijn.

Een paar seconden lang bleef hij zwijgend zitten, maar uiteindelijk sloeg hij een arm om haar schouder. Toen ze niet bij hem weg schoof, kwam hij nog iets dichterbij.

‘Wat vreselijk naar voor je,’ zei hij.

Ze verplaatste zich iets en liet haar hoofd op zijn schouder zakken. Zo bleven ze heel lang zitten, zonder een woord te zeggen, tot de zon onderging – en hij genoot van elke seconde.

‘Wil je misschien iets te eten gaan halen?’ vroeg hij uiteindelijk. ‘We zouden naar de Dockside kunnen fietsen.’

Het was haar favoriete pizzacentje – hoe kon ze dat weigeren?

Carly schudde haar hoofd. ‘Dank je, maar ik moet naar huis. Ik moet sterk zijn voor Quinn.’

Hij zag hoe ze haar rug rechtte, alsof ze zichzelf mentaal weer in elkaar zette.

‘Ik voel me al beter.’

Ze kwamen overeind. Als hij het niet met eigen ogen had gezien, zou hij nooit hebben geloofd dat ze net nog had gehuild. Op de een of andere manier, bijna magisch, was al het rood uit haar gezicht verdwenen en had ze haar wangen droog geveegd.

‘Dank je, Josh,’ zei ze. Ze ging op haar tenen staan en kuste hem op zijn wang. ‘Je bent de allerbeste.’

Nu, staand in Jaden’s ziekenhuiskamer, vroeg hij zich af hoe ze van die goede vriendschap in deze vreselijke miscommunicatie waren beland. Maar hij wist het wel. Hun verleden was gevuld met fouten en misverstanden. Het was gevuld met verdriet en pijn, van het soort dat alle goede momenten overschaduwde.

Jaden schoof naar de rand van zijn bed en ging staan. ‘Ben je zover, pap?’

Josh wierp weer een blik op Carly, maar ze beantwoordde die niet, in tegenstelling tot Gus die hem strak aankeek.

‘Natuurlijk, jongen.’

‘Geweldig,’ zei Jaden. ‘Zie je thuis, mam. Dank je wel dat jullie gekomen zijn allemaal.’

Nadat ze een berg papieren hadden ondertekend en Jaden officieel was ontslagen, liepen ze door de gangen van Harbor Pointe Hospital en de enige gedachte die Josh had, was: *dat had waarschijnlijk beter gekund.*

Maar zoals gebruikelijk had hij geen idee hoe hij dat weer moest herstellen.



## Soms vraagt de liefde om een tweede kans. Ben je bereid die te geven?

Carly Collins leidt samen met haar tienerzoon Jaden een voor-  
spelbaar leventje in Harbor Pointe. Sinds de vader van Jaden  
haar vlak na de geboorte in de steek liet, heeft ze geleerd om  
alles op eigen kracht te doen en dat gaat haar prima af. Totdat  
Jaden ineens ernstig ziek wordt en ze wordt gedwongen de  
controle los te laten.

Zestien jaar geleden verliet Josh Dixon Harbor Pointe en  
vergooidde hij daarmee zijn kans op een gelukkig huwelijk samen  
met de vrouw van wie hij hield. Nu, zestien jaar later, heeft Josh  
schoon schip gemaakt en is hij uitgegroeid tot een succesvolle  
techondernemer. Wanneer hij echter hoort dat zijn zoon ziek  
is, weet hij dat het tijd is om terug te keren. Hij is bereid alles  
te doen om ervoor te zorgen dat Jaden de kans krijgt om beter  
te worden.

Wanneer Carly en Josh elkaar voor het eerst in zestien jaar  
weer zien, lijkt er weinig over te zijn van de vonk die in het  
begin tussen hen oversloeg. Maar Josh is vastbesloten om het  
hart terug te veroveren van de vrouw die hij nooit had moeten  
verlaten. En Carly heeft Josh misschien wel harder nodig dan  
ze wil toegeven. Is het te laat om opnieuw te beginnen?

Courtney Walsh is acteur, theaterregisseur en schrijfster. Ze  
woont in Illinois in de Verenigde Staten, waar ze samen met  
haar echtgenoot een jeugdtheater runt. *Vang me op* is het derde  
los te lezen deel uit de Harbor Pointe-serie. De eerste twee delen  
zijn *Kijk omhoog* en *Pak mijn hand*.

NUR 302

ISBN 978 90 297 3143 0



9 789029 731430



KokBakencentrum.nl

UITGEVERS | UTRECHT